Ч. 5. Пятниця 9 (22) січня 1904 Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ситуация на Угорщині. — Мир на далекім всходї? — З балканьского півострова. — Ворохобня в полуднево західній Африці.)

Угорский парлямент ще й доси не ухвалив закона о континґентї рекрутів та й не можна навіть предвидїти, коли его ухвалить. Відносини в угорскій палатї послів стали того рода, що ліберальна партия, хоч чисельно має більшість, не може нїчого вдїяти і не в силї переперти ухвалу згаданого закона мимо того, що навіть значна часть партиї Кошута не противить ся тому законови. Ситуация стає тим гірша, що підчас коли австрийска Делеґация упорала ся вже в значній части зі своїми роботами і небавком зовсім їх закінчить, угорска делеґация навіть ще не знає, коли буде могла взяти ся до такої самої роботи та коли ухвалить прелімінар на 1904.

В виду такого стану річий міродайні круги на Угорщинї видять добре, що треба конче щось зробити, щоби ухвалити закон о рекрутах, заким ще невдоволені члени партиї Кошута заявлять ся отверто за обструкциєю і може навіть утворять окрему партию. Але найбільша трудність в тім, що зробити. Розвязати палату послів перед ухваленем континґенту рекрутів годї; змусити обструкцийні партиї нема способу і єсть ще обава, що остаточно вся кошутівска партия готова би розпочати обструкцию. Також не можна дати й ті войскові концесиї, яких домагає ся партия народна, бо дотичні реформи знаходять ся поки що в стадіюм приготовлень; єсть ще лиш одна надія на реформу виборчу, що може якимись уступками на сїм поли дасть ся щось осягнути. Значна часть опозицийних послів домагає ся загального права голосованя, другі хотять знов розширеня права виборчого і т. д. Чи дасть ся щось на сїм поли осягнути — се покаже ся вже сими днями, бо онагди в президиї міністерства радила під проводом ґр. Тіши анкета, до котрої були запрошені у великім числї опозицийні посли.

Здає ся, як би на далекім всходї мало дїйстно прийти до мирного порозуміня. З берлиньских дипльоматичних кругів доносять іменно: „Потверджує ся вість, що европейскі держави поробили кроки у японьского правительства в справі удержаня мира. Стало ся то не у формі спільного, урядового посередництва, лиш кожда держава окремо веліла свому послови в Токіо подати японьскому правительству дружну раду держати ся на всходї дотеперішного status quo і не підпринимати нїчого, що могло би довести до нарушеня мира. Наслідок тої дипльоматичної інтервенциї був такий, що японьске правительство вислало до держав меморандум, в котрім містило ся докладне представлене росийско-японьского спору. Та й петербурский кабінет зазначив становище росийского правительства в окружній ноті, висланій до правительств. Японьскі посли в послїдних часах старали ся всїма силами представити кабінетам держав жаданя Япониї яко зовсім оправдані і оперті на відносинах; але остаточно мусїли переконати ся, що держави з цїлою рішучостию обстають за мирним порозумінем межи Росиєю а Японїєю і як найострійше осуджують всякі противні змаганя. Можна длятого сподївати ся, що в недалекім часї прийде до мирного полагодженя спору межи обома державами.

З Софії доносять, що там межи внутрішною а заграничною орґанїзациєю македоньскою прийшло в послїдних днях до завзятої борби. „Внутрішну орґанїзацию" репрезентують учителї і сьвященики, а „заграничну" офіцири. Правительство має не мало труду, щоби не допустити до явної бійки на улицях. Однакож обі орґанїзациї збирають ватаги, котрі мають з весною викликати знову ворохобню в Македонії.

Ворохобня Герерів наробила Німеччинї богато клопоту а правительство нїмецке виси-

5

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Валлї горіла нетерпеливостию, аби остати сам на сам з вітцем, але Скруп не підступав від еї тареля і подав їй цитрину.

Не пощадив еї і при десерті і коли она не взяла пречудного синього винограду, на котрий був би злакомив ся і найбільший пустинник, подав їй уперто овочеві консерви. Особливо лежала ему на серци теплота вина, призначеного для сер Еверарда; взагалї треба було богато часу, заки полишив вітця і дочку самих.

Они в часї вечері говорили дуже мало і лише про звичайні річи. Повіки Валлї були тяжкі від вдержуваних сльоз. Сер Еверард був поважний і мовчаливий. Вкінци Скруп і его побічник відійшли; отець і дочка лишили ся самі.

Сер Еверард обернув ся на своїм кріслї і сїв напротив огню; Валлї перейшла від стола до комина. Она сїла, як дуже часто робила, на лавочцї коло ніг вітця і оперла свою біляву голову о поруче крісла.

— Дорогі тату, мусите менї дати поясненя про многі річи — сказала примилюючись, але мимо того поважно. — Деяких питань я не можу ставити Норбертови. Чи дуже вас засмутить, коли я буду говорити о минулім?

— Менї все прикро, коли згадано на минувшість, дорога Валлї. Чи ти про те будеш говорити чи нї, то всьо одно.

— Оповідайте менї про Норбертового вітця. Чи то був добрий чоловік?

— Був загально люблений, хороший, бистроумний, щедрий. Таких людий люблять.

— А ви его любили?

— Моя люба, яке питане! Він належав до моїх найстарших приятелїв. Ми оба ходили разом до школи.

— Так, знаю о тім. Але така приязнь не все буває тревала. Ваші взаїмні відносини могли пізнїйше змінити ся. Менї часто видавало ся, немов би у вашім поведеню і словах лежало щось вимушеного, коли ви говорили з Норбертом про его вітця, а радше коли Норберт став говорити про свого вітця; бо я рідко коли чула, аби ви самі знимали коли про него розмову.

— Та річ звичайно прикро мене дїймає в наслїдок страшних обставин его смерти.

— Я собі також то гадала. Але я вже замітила, що люди привикають до каждої гадки, хоч би й як страшної і остаточно говорять о нїй, як о звичайній, щоденній річи.

— Я не міг цїлком привикнути до способу смерти Вальтера Блєка.

— Бо ви чутлнвїйші як найбільша часть звичайних людий — відповіла его дочка з любовю. — Скажіть менї, дорогий тату, чи ви уважаєте того чоловіка, що сидить у вашій канцеляриї, за убийника?

— Як же я то можу знати, дитинко? В его оповіданю приходять такі поодинокі подробицї, що роблять на мене вражінє неімовірности. Але коли буде доказаним, що він той сам, що продав зрабовані річи небіжчика, то тяжко ему буде пересьвідчити судиїв о своїй невинности — коли би хотїв тепер випирати ся і охоронити свою шию перед силькою, в яку еї добровільно вложив.

— Чи ви рішились би, коли би его узнано винним, коли би всї набрали пересьвідченя, що він єсть убийником? — спитала Валентина з великою повагою.

— Нї, дитино. А однако треба бажати, аби той, хто допустив ся великого злочину, хоч-би навіть по многих лїтах був відкритий, аби его совість мучила і присилувала видати ся добровільно в руки суду. Оно має свої добрі сторони. Многим може служити за пересторогу. Подумай, яким сильним голосом мусить промовити совість, аби довела чоловіка до того, щоби він позбавив себе добровільно свободи і житя.

— Бідний — зітхнула Валентина, повна милосердія навіть для найнизше упавших людий. — Чи до того страшного учинку довів его голод?

— Він так каже. Блєк мав з ним зле поводити ся.

— Отже маєте. Страшна пристрасть — зітхнула Валентина.

— Пристрасть, якої ти імовірно нїколи не пізнаєш, дитинко — відповів отець сер-

лає вже поміч для кольонії і вербує охотників. Загально говорять, що 20.000 Герерів виступило до війни против Німців.

Новинки.

Львів дня 21-го січня 1904.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував дїйстними учителями: тимчасового учителя в ґімназиї в Новім Санчи Авг. Лямбора і суплента Володисл. Подляху в реальній школї в Снятинї. — Судовими канцелїстами іменовані: Менд. Тарнес для Жабя, Авр. Вайдль для Балигорода і Макс Зільберман для Войнилова.

— **Перенесеня.** Львівский висший суд краєвий переніс канцелїстів: Герм. Деманута з Войнилова до Станиславова і Стан. Івашкевича з Балигорода до Стрия.

— **Нові складницї почтові** будуть отворені з днем 21 с. м. в Германовичах коло Нижанкович і в Рокитници коло Косенич.

— **Оцїночна комісия.** Ц. к. висший Суд краєвий у Львові на внесенє ц. к. Намісництва затвердив 106 знатоків у всхідній Галичинї до оцїнюваня предметів, які має ся вивластити для зелїзничих доріг. До оцїнюваня ґрунтів призначено 63 знатоків. З обсягу лїсництва назначено 22 знатоків, для будівництва 12, для фабрик 4, а для гірництва 5-ох.

— **З нотарияльних кругів.** П. Мінїстер судівництва переніс нотаря Ант. Шіллера з Тисьменицї до Буска і іменував нотарияльного кандидата Ів. Бавмана зі Львова нотарем в Тисьменици.

— **Директором краковского товариства обезпечень** вибрала вчера надзираюча рада того товариства дра Франца Пашковского, посла соймового і маршалка краківскої ради повітової.

— **Почетне горожаньство.** Рада міста Залїщик на однім з своїх послїдних засїдань надала старостї п. Ів. Вельцому почетне горожаньство в признаню заслуг положених коло розвитку міста.

— **Зміна власности.** Маєтність Костельники в бучацкім повітї, купив від Наймана і Гітлї Красуцких п. Казимир Милиньский.

— **Упертий злочинець.** З Сопроня на Угорщинї доносять: Гузар Іван Кнор, що утїк був з войска і допустив ся скритоубийства, за що відтак був засуджений на смерть, одержав тепер помилуванє на 20 лїт вязницї. Коли єму то оголошено, кинув ся на войскового авдитора, котрий відчитував єму засуд і аж вояки, що робили службу, вхопили єго і вивели з судової салї.

— **Дикий злочин.** З Сеґедина на Угорщинї доносять: В часї забави в однім з тутешним товариств хотів війти на салю з запаленим цигаром столяр Йосиф Кох. Коли стражник пожарний не дозволив Кохови увійти до салї, той убив єго зелїзним друком на місци, а двох инших стражників тяжко покалїчив Дикого злочинця арештовано.

— **Торговля дївчатами,** виво̂женими до Туреччини, прибрала вже від давна значні розміри, а найбільша їх часть походить з Галичини і Буковини, а також з Угорщини. Для поборюваня тої торговлї людьми зібрали ся европейскі консулї в Константинополи на нараду і вибрали комітет, котрий має обдумати средства, котрі успішно спинили би вивіз дївчат із згаданих країв.

— **Депутация „Ризницї“ у Впреосьв. Митрополита.** Дня 17 с. м. приняв Впреосьв. Митрополит депутацию товариства „Ризницї“, котре по створеню і розширеню своєї торговлї у Львові просило єго о покровительство над сею сьвященичо економічною інституциєю. Впреосьвящений висказав депутациї свою радість з успішного розвитку „Ризницї“ і заявивши, що уважає се товариство загальним дїлом всего руского духовеньства, прирік єму радо свою поміч.

— **Винагорода за вязницю.** Перед державним трибуналом у Відни відбуває ся розправа Петра Галича, котрого станиславівский суд засудив був за убийство на 12 лїт вязницї. Галич відсидїв лише 7 лїт, бо виявило ся, що він не допустив ся злочину. Мінїстерство судівництва признало єму за 7-лїтну вязницю 6.000 К винагороди і 300 К річної ренти. Галич відкликав ся до державного трибуналу, жадаючи 14.000 К винагороди і 1000 К ренти.

— **На добродїйні цїли.** Бл. п. о. Йосиф Бурачийский, б. руский парох в Княждворі, призначив перед смертию 1000 К на благодїйні цїли. З квоти сеї переслав п. Ераст Бурачиньский 1) 400 К на „Реміснячу Бурсу“ у Львові, 2) 100 К на на товар. „Руслан“ у Львові, 3) для Товариства педаґоґічного у Львові 50 К, 4) на „Народний Дім“ і „Шкільну поміч“ в Коломиї по 100 К, 5) на Селяньску Бурсу в Коломиї для хлопців з Березова на руки Вс. о. В. Лугового 50 К, 6) на руску укр. Бурсу в Новім Санчи 50 К, 7) на Селяньску Бурсу в Станиславові на руки Вс. о. К. Кульчицкого 50 К, 8) на „Шкільну Поміч“ в Снятинї 100 К.

— **Злобний дотеп.** З Відня доносять: Тутешна ґазета Kronen-Zeitung містить від кількох тиждних повість, в котрій редакция подає вказівки, де умістила капслю, в котрій сховано 1000 корон. Оногди по полудни робітник віденьский 19 лїтний Франц Новак глядав тої капслї перед касарнею при площи Neumarkt. І дїйстно найшов кілька металевих капсель і забрав їх з собою до дому. По дорозї одна з тих капсель упала на землю і в тій хвили роздав ся страшний вибух, котрий поторощив Новакови ліву руку, роздерши єї на кусники. Показало ся, що та капсля була наповнена динамітом, котрий експльодував. — Чотиря инші капслї забрала полиция і зарядила слїдство, аби викрити, хто зложив ті капслї в місци, де мала бути капсля містяча грошї.

— **Великі гроші в старій шафі.** В Ґданьску помер недавно тому якийсь старий радник судовий а родина єго попродала всї меблї, які по нїм лишили ся. Між иншими продала й якусь дуже стару шафу, котру купив якийсь торговельник старинностий. Коли той торговельник взяв ся направляти шафу, знайшов в нїй тайний сховок а в нїм 30.000 марок (36.000 корон) прускими цїнними паперами.

— **Медвідь в бочцї.** У ваґонї баґажевім почтового поїзду на николаївскій зелїзници в Росиї зловили живого медведя, котрого хтось надав в бочцї. Медвідь розсадив бочку, порозкидав баґажі і виломив стїну від пересїку для кондукторів, котрі тим часом сховали ся до иншого ваґона. Коли поїзд приїхав до Москви, медведя зловили. Російскі ґазети доно-

---

дечно. — Але тепер досить тих прикрих споминів. Які сумні уродини, м я бідна Валлї.

— Я при вас, тату. То одно значить для мене дуже богато.

— Справдї, Валлї? — спитав отець і нахилив ся та заглянув уважно в єї лаґідне лице з щирими, з любовию на него глядячими синїми очима. — Ти певна того? Коли би я тебе попросив виречи ся Норберта — колиб ви обоє мусїли розлучити ся — то твоє серце не видержало би. Атже ти вже до того признала ся.

— Чи то що дивного? — спитала она. — Чи не можлива річ горячо любити нараз двох людий? Ви дали менї Норберта; вашого дару ви не відобрали би, я знаю о тім. З вашої сторони не боюсь ся віякої несправедливости. Але коли би щось такого було можливим — коли би я побачила, що ви стоїте по однїй а Норберт по другій сторонї — і колиб я мусїла вибрати поміж моїм вітцем а ним —

— Що би ти зробила?

— Держала-б за вами, тату. Я не знаю, котра любов більша, але знаю, котра для мене сьвятїйша. Над вас нема для мене нїчого дорожшого в сьвітї.

VI.

Початок роздвоєня.

Між тим як отець з дочкою сидїли в комнатї і повні любови і довіря розмавляли, ішов Норберт Блек сам, в души на цїлий сьвіт загнїваний, стежкою, що вела поміж корчами в огородї. Звернув поза дім, де з осьвітлених вікон канцеляриї падало слабе сьвітло в мрачний, осїнний вечер. Віконницї не були заперті і видко було, що в серединї дїяло ся. Норберт приступив до вікна і дивив ся до комнати, як на театральну сцену.

Там при простім дубовім столї, що стояв посеред скупо обставленої комнати, недалеко від стола сер Еверарда і єго фотелю, сидів той, що сам себе обжалував о скритоубийство. Саме їв вечерю, складаючу ся з хлїба і кусника мяса.

Перед него покладено великий бохонець хлїба і чималий кусень волового мяса і полишено єго самого при їдї. Нїхто не міг з ним дїлитись поживою. І він їв подібний радше до дикого зьвіря як до чоловіка; то розривав зубами мясо то знов кусав великими куснями хлїб. При тім оглядав ся заєдно неспокійно на двері, немов би гадав, що не сподївав ся зазнати нинї такого добра і немов би побоював ся, що хтось може наглe перервати єго пир.

— Вовк! — воркнув Норберт, глядячи понуро на волоцюгу. — І чи може розумний чоловік сумнївати ся, що той драб спосібний на скритоубийство? Правдивий хижий зьвір, що потребує лише жертвя. Мязи, жили, кости і мясо, що вимагають поживи; сотворінє без духа і серця, без совісти; для него убивати так само легко як віддихати. Дивно, що можна мати ще якісь докори совісти супротив такого злочинця, такого дикого зьвіряти.

Стояв як вкопаний і бачно слїдив кождий погляд, кождий рух волоцюги.

— Той чоловік убив мого вітця — сказав до себе. — То нужденне сотворінє, що нїчого иншого не хоче, як лиш їсти і жити, перетяло нитку цвитучого хорошого житя і зробило мене сиротою. Задля купки дукатів і кількох золотих бляшок упав жертвою такий благородний чоловік. Ах, ти чортове племя! — засичав крізь затиснені зуби — як я жалую, що ти стоїш під опікою права. Я волїв би власною рукою пімстити смерть мого вітця.

Тимчасом чоловік в канцелярії їв дальше з неустаючою захланностию; любував ся обильною смачною вечерею, якої вже від давна не мав. Лиш раз, одинокий раз перестав їсти. Поглянув на землю коло ніг, під стіл і по підлозї та вітхнув.

— Коби тут Тім був — сказав до себе. — Мав би празник! Але й єму тепер певно добре.

Але вкінци і голод вимарнїлого вандрівника заспокоїв ся. З великого кусня мяса лишила ся тілько мала кість, бохонець хлїба о половину зменшив ся і Ґемфрей Варґас з вдоволенем розпер ся в своїм кріслї. Вправдї вирік ся свобода, вправдї ждали єго кайдани і вязниця, а навіть може бути й шибениця. Однако поки що та гадка не дуже єго непокоїла. Наїв ся до сита хлїба і мяса. Перший раз від кількох місяців був цїлком ситий.

Осторожний служачий не дав єму нїчого пити крім води; примінив ся строго до приказу сер Еверарда. Єго пан сказав: хлїба і мяса і він не дав Варґасови нїчого більше лиш хлїб і мясо.

Норберт поволи відійшов від вікна і удав ся стежкою поміж корчі назад на ґанок перед домом.

Зійшов місяць, піднесла ся мрака з огорода, луки і цїлої околицї. Шпрінґфільд мало високе положенє. З ґанку міг Норберт бачити лїси і долину, бламаючі сьвітла низько положеного села, а за ним далеко на ліво, на краю овиду слабі зачерки дахів і коминів міста Гайклерк.

Вітер по всходї місяця утишив ся Воздух був холодний, але Норберт майже не чув зимна, коли проходжував ся поволи по ґанку там і назад, або схрестивши руки на грудях стояв і глядів перед себе на хороший парк, на луки на лїси. „Як зимно, як рівнодушно они при тім поводили ся“ — говорив до себе. „На них то не робить найменшого вражіня, що по тількох лїтах виринає нараз убийник мого вітця та що відплата так близька. Навіть видає ся, немов би Валлї волїла, щоби той драб вийшов безкарно і не відповідав за свій злочин. Она, о скілько гадаю, навіть жалує єго.“

Перший раз в житю майже гнївав ся на свою суджену — перший раз від часу, як єї пізнав, відчув, що їх взаїмні погляди і надії не годять ся.

сять тепер, що то московский міліонер, якийсь Рябушиньский зробив собі такий жарт. Він пяного медведя казав впакувати в бочку і хотів его післати якійсь оперовій артистці в Петербурзі.

— **Перерване представленє.** В однім театрі у Варшаві давала представленє перед кількома днями малоруска трупа, зложена з кільканайцятьох осіб. На сцені ішла народна штука зі співами і танцями. В часі танцю одна з артисток, поступаючи назад, зачепила ногою о сітку коло лямп і утративши рівновагу упала головою на діл до орхестри. Між публикою настав переполох, бо побоювано ся, що артистка потовче ся тяжко. На щастє пригода скінчила ся для неї ще досить щасливо. Значно більше потерпів музик, на котрого она упала і его флет. Артистка прийшовши до себе з першого враженя і страху, появила ся небавом на сцені, привитана грімкими оплесками.

— **Помер** у Відни в 56-ім роцї житя Фердинанд Манлїхер, котрий винайшов карабін, що носить его назвище і уживає ся в нашій армії.

— **Від видавництва музичного календаря.** На численні запитаня подає видавництво календаря до загальної відомости, що знижена аж до половини передплата на той календар застановлена безусловно з кінцем грудня 1903 р. Тепер можна замовляти лише по звичайній цїнї т. е. 2 К (з почтовою пересилкою 2 К 10 с.) З замовленями треба поспішити, бо наклад невеликий і незадовго буде вичерпаний.

— **Важне для катехитів і народних учителів.** Дуже потрібний і хосенний при науцї релїгії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів,“ одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїгії для шістьох степенів науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїгії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по цїнї 4 К 80 с за всї три части. Для народних учителів є знижена цїна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара, ул. Кампіяна 15, у Львові.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 21 січня. „Wien. Abdpost.“ доносить в справі чутки о намірені подружю Архікн. Фердинанда Кароля, що в міродайних кругах уважають ту чутку за зовсїм безосновну. (Архікн. Фердинанд Кароль, третий син бл. п. Архікн. Кароля Людвика, літ 36, командант бриґади в Празї, мав, кажуть, залюбити ся в донцї професора віденьскої технїки, Берті Чубер, і хотів з нею оженити ся).

Будапешт 21 січня. З партиї независимости має сими днями виступити 20 послів і прилучити ся до обструкциї.

Рим 21 січня. Аґенция Стефанї доносить з Солуня, що там приїхали вчера цивільні аґенти, радник двору Міллер і консул Демерек.

Льондон 21 січня. З Берлина доносять до „Pall Mall Gazette,“ що справа мира чи війни рішила ся в користь мира.

НАДІСЛАНЕ.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 20-ого січня 1903.	платять	жадають
	К. с	К. с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	548	558·–
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·–
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	578·—	588·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	375·–
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	99·—	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·70	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102 50	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	99 50	100·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 40	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99 60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99 70	100·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	100·30	101·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем	102·40	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102 —	102 70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·20	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78 —	84 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 40	54·40
Угорск. черв. хреста	28·—	27 —
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	65·—	68 —
Базиліка 10 К	19·50	20 50
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·28	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок німецких	117·—	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

Яка засумована була она перед хвилею, коли він відходив від неї. Тоді не зважав він на той благаючий, ніжний погляд, аж тепер викликав він відгомін в его души. Обернув ся до дверий, тягнуло его до Валлі. Осьвітлене вікно комнати, в котрій она любила пересиджувати кидало сьвітло на ясний від місячного проміня огород. Він був в такім настрою, що був би не мав сили говорити тепер з судженою про музику, поезию, або штуку, але він хотів бачити єї ще того самого вечера.

Двері сіний не були замкнені. Він потребував лиш взяти за клямку, аби увійти. І в хвили, коли хотів то зробити, надумав ся инакше. Знов пійшов в напрямі корчів, обійшов дім і опинив ся перед вікном канцеляриї. Коли поглянув крізь вікно, арештований вже не був сам. Сер Еверард стояв коло свого стола. Він держав в руці папір і голосно читав зміст его, між тим як місцевий поліцийант прислухував ся з пошаною, а Варґас з помятим капелюхом в костистій руці стояв спокійно і вижидав, що принесе єму его доля в найблизшій хвили.

Вкінци на візване начальника приступив Варґас до стола і підписав протокол, який єму саме відчитано.

— Чей не маєте, брате, якого оружия коло себе? — спитав поліцийант, заки вийшов з увязненим і перешукав кишені волоцюги, аби на всякий случай забезпечити ся.

— Ні — воркнув Варґас — рад би я знати, звідки такий старий страхопуд як я мав взяти револьвер.

Поліцийант спокійно заложив єму кайдани на руки, поклонив ся сер Еверардови і вивів арештованого.

— Слава Богу — сказав Норберт до себе. — Тепер я спокійнїйший.

Скоро побіг наперед дому аж до широкої алеї, куди ті оба мусїли переходити. Там ждав в тіни дерев.

Они минули его. Увязнений ішов поволи, але рішучо побіч сторожа публичного ладу. Звісив голову і ішов похилений. Здавало ся, немов би пригнітав его тягар довгого житя, богатого в нужду, неславу і злочини. Чоловік, що — глядячи із становища фільософа — стояв за низько, аби варта було его ненавидїти. Але Норберт бачив в нїм не плід нашої недостаточної цивілїзациї, тільки убийника свого улюбленого вітця — і ненавидів его страшенно.

Пійшов за поліцийантом і его товаришем до села, ждав, аж якогось старого коня запряжено до візка і побачив вкінци, як поліцийант з арештованим поїхали ясною від сьвітла місяця дорогою до Гайклерк, столицї ґрафства.

— Поїдуть попри той рів, де перед двайцятьма літами найдено мого вітця — сказав до себе Норберт.

Пустив ся дорогою до свого села і ідучи роздумував, як буде дома оповідати о пригодах нинїшного вечера.

Тенґлї Манор, де він мешкав, було віддалене від Остордж яких півтора милї і лежало в противнім напрямі від Гайклерк. То був хороший прохід луками, котрі в половині дороги перетинав гостинець, що вів до Льондона. Маєтність Тенґлї Манор була велика, земля урожайна, бо старий Блек, як купував, то нїколи щось лихого. Крім того був там хороший ліс, докуплений пізнїйше за дешеві гроші. Сам дім, новітна величава памята, вибудований ще старим Блеком, стояв на місци розібраного давного чиншевого дому і визначав ся хорошою будовою.

(Дальше буде).

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видає для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
13. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Крехсвецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).